

РЕШЕНИЕ

№ 5334

гр. София, 13.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **5361** по описа за **2020** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ против Решение № 75470/23.04.2020г., постановено по НАХД №1088/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 94 състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ №23-002245/09.12.2019 г., издадено от Директора на Дирекция “Инспекция по труда Софийска област“ /ДИТ-СО/, със седалище С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], р-н Л., жк Л., [жилищен адрес] представлявано от управителя Л. Х. Г., на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева за извършено нарушение на чл.142, ал.4 от КТ.

В жалбата се развиват съображения за неправилност на обжалваното решение. Касаторът твърди, че районният съд неправилно е приел, че със Заповед № 4/31.05.2019г. дружеството работодател [фирма], е въвело сумирано изчисляване на работното време единствено за заетите лица, заемащи длъжност „пазач въоръжена охрана“, респективно че следва, че за всички останали длъжности изчисляването на работното време е било подневно, в това число и за служителя К. Д., заемащ длъжността „продавач-консултант“. Обосновава своите твърдения с факта, че

дружеството на практика няма наети лица на длъжност „пазач въоръжена охрана“, поради това, че неговата основна дейност е търговия на дребно с автомобилни горива и смазочни материали. Навежда доводи за допусната техническа грешка във визираната заповед, като вместо „продавач консултант бензиноколонка“ е изписано „пазач въоръжена охрана“. Моли обжалваното решение на СРС да бъде отменено изцяло като неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон, и да бъде постановено ново с което НП да бъде потвърдено изцяло като законосъобразно и правилно.

В съдебно заседание, касаторът редовно призован се представлява от юрк. И., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът [фирма], редовно призован не се представлява.

Участващият в касационното производство прокурор С. от Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на жалбата. Счита решението на СРС за правилно и законосъобразно.

В настоящото производство от касаторът е представено ново писмено доказателства за установяване на касационните основания-копие от справка-извлечение от ТД на НАП С., за актуално състояние на всички действащи трудови договори при дружеството работодател [фирма].

Административен съд София - град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна в законоустановения срок против валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на касационна проверка, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения:

За да постанови своето решение първоинстанционният съд е приел за установено от фактическа страна следното: [фирма], е юридическо лице, регистрирано на територията на Република България, със седалище и адрес на управление [населено място], жк Л., [жилищен адрес] с управител Л. Х. Г.. Дружеството стопанисвало няколко търговски обекта - бензиностанции и имало качеството работодател по см. на § 1 т. 1 от ДР на КТ. Към месец септември 2019г. дружеството разполагало с общо 25 души нает персонал. С трудов договор от 08.04.2019г., сключен между работодателя [фирма] и К. Д. Д., последният бил назначен на длъжност продавач - консултант -код по НКДП 52232001. Работното място на Д. било стопанисван от дружеството - жалбоподател обект - бензиностанция "Петрол 7103", находяща се в [населено място], [улица]. Със заповед № 4/31.05.2019г. работодателят въвел сумирано изчисляване на работното време за лицата, заемащи длъжност "пазач въоръжена охрана" за периода от 01.07.2019г. до 30.09.2019г. С правилника за вътрешния трудов ред било утвърдено разпределение на работното време за лицата, заемащи длъжността "продавач - консултант" на обект бензиностанция "Петрол" в [населено място], [улица], както следва: от 07.00 до 19.00 часа, от 19.00 до 7.00 часа и от 08.00 до 17.00 часа. За работата на обекта през месец септември 2019г. бил изготвен месечен график, утвърден от работодателя, съгласно който К. Д. следвало да е на работа за периода от 02 до 08.09.2019г., както следва: на втори, трети и пети септември - нощна смяна от 19.00 часа до 07.00 часа и

на седми и осми септември - дневна смяна от 07.00 до 19.00 часа. Така утвърденият график бил спазен и Д. бил на работа на посочените дати с посочената продължителност на работните смени.

На 25.09.2019г. служители на ДИТ - СО, сред които и свидетелят А.З. - старши инспектор към ДИТ-СО, извършили проверка на място в обект на контрол бензиностанция "Петрол 7103", находяща се в [населено място], [улица]. Впоследствие проверката продължила на 27.09.2019г. и на 07.10.2019г. по документи. За резултатите от проверката бил изготвен протокол за извършена проверка № ПР1931387/07.10.2019г.

След проверка на всички представени документи контролните органи приели, че работната седмица за периода от 02 до 08.09.2019г. при въведено сумирано изчисляване на работното време за К. Д. е била с продължителност по-голяма от 56 часа, а именно - 57, 5 часа. На 07.10.2019г. свидетелят А.З. съставил АУАН № 23-002245/07.10.2019г., с който повдигнал против [фирма] административнонаказателно обвинение за нарушение на чл. 142 ал. 4 КТ. И при съставяне на АУАН и впоследствие в срока по чл. 44 ал. 1 ЗАНН от дружеството били депозираны възражения с твърдения, че превишаването максимално допустимата продължителност на работната седмица се дължи на недостатъчния брой заети в дружеството лица.

Въз основа на съставения АУАН било издадено обжалваното наказателно постановление, с което на дружеството - жалбоподател била наложена имуществена санкция в размер на 1 500, 00 лева за нарушение на чл. 142 ал. 4 КТ, извършено на 08.09.2019г.

При така приетата за установена фактическа обстановка СРС е приел, че АУАН, и издаденото въз основа на него НП, били съставени от компетентни органи в рамките на материалната и териториалната им компетентност. При преценка за спазване на процедурните правила съдът е съобразил и че и АУАН, и НП са издадени при спазване на предвидените в чл. 34 ЗАНН срокове. АУАН бил съставен при спазване изискванията на чл. 40 и чл. 43 ЗАНН - в присъствието на един свидетел, който е присъствал и при установяване на нарушението, и на представител на жалбоподателя. Подписан е от съставителя, свидетеля и управителя на дружеството. Както АУАН, така и наказателното постановление имали предвиденото в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН съдържание. По надлежен и идентичен начин в акта за установяване на нарушението и в наказателното постановление били описани нарушението, с посочване на всички признаци от състава му, обстоятелствата, при които е извършено и е посочена нарушената законова разпоредба. Съдът намерил за несъмнено доказано, че К. Д. полагал труд през работната седмица съобразно предварително утвърдения график. Кога и как е полагал труд Д. се установявало от представената присъствена форма, както и от показанията на свидетеля З., който съобщавал, че пред него управителят на дружеството е потвърдил, че представената присъствена форма отразявала реалното полагане на труд и реалните отработени смени в обекта. Съдът намерил обаче, че актосъставителят и наказващият орган неправилно са установили фактическата обстановка и неправилно са приложили материалния закон. Неправилно бил фактическият им извод, че за служителя Д. със заповед на работодателя е било въведено сумирано изчисляване на работното време. Според първоинстанционният съд със Заповед № 4/31.05.2019г. работодателят е въвел сумирано изчисляване на работното време не за всички заети лица, а единствено за

онези, заемащи длъжност "Пазач въоръжена охрана", респективно - за останалите категории персонал изчисляването на работното време е подневно съгласно чл. 142 ал. 1 КТ. От писмените доказателства- уведомление по чл. 62 ал. 5 КТ се установявало, че служителят Д. заемал длъжност "продавач - консултант". Така било посочено и в работния график за месец септември 2019г., където в графата срещу името на Д. било изписано "ПКБ, т.е. "продавач-консултант бензиноколонка". Доколкото заемал длъжност, за която не е било въведено сумирано изчисляване на работното време, то изчисляването на работното време за Д. е било подневно. Освен това в извлечението от Правилника за вътрешния трудов ред в чл. 10 било регламентирано работното време за длъжността "продавач - консултант", като в чл. 11 е посочено, че работната седмица е петдневна, което било още един аргумент, че сумираното изчисляване на работното време е въведено като изключение от работодателя и то само за лицата, заемащи длъжност "пазач въоръжена охрана", като за лицата, заемащи длъжност "продавач- консултант" е било в сила подневно изчисляване на работното време. Така и за К. Д. изчисляването на работното време е било подневно, макар и видно от приложения график и присъствена форма за месец септември 2019г., същото да било организирано в грубо нарушение на императивни разпоредби на КТ досежно максималната продължителност на работната седмица и на работното време през деня /чл. 136 КТ/, тъй като, видно от представените документи, работното време през деня е 12 часа и надхвърля максималната продължителност от осем часа според КТ. Горното обаче представлявало нарушение на чл. 136 КТ, каквото административнонаказателно обвинение не било повдигано на жалбоподателя. С горепосочените мотиви първоинстанционният съд приел, че наказващият орган е приложил неправилно материалния закон и неправилно е ангажирал административнонаказателната отговорност на жалбоподателя за нарушение на чл. 142 ал. 4 КТ, поради и което отменил НП.

Решението е правилно, а доводите в касационната жалба са неоснователни.

Районният съд е събрал необходимите за изясняване на случая писмени и гласни доказателства, поискани от страните.

Разпоредбата на чл.414 ал.1 от КТ е бланкетна и предвижда санкция за работодател, който наруши разпоредбите на КТ извън правилата за безопасни и здравословни условия на труд.

В чл. 136, ал. 4 от Кодекса на труда /КТ/ е предвидено, че нормалната продължителност на работното време през деня е до 8 часа. Съгласно чл. 142, ал. 2 от КТ работодателят може да установява сумирано изчисляване на работното време - седмично, месечно или за друг календарен период, който не може да бъде повече от 6 месеца. Тази норма е изключение от правилото. Полагане на труд, с по-голяма продължителност от 8 работни часа, се въвежда от работодателя по изключение, за период не по-дълъг от 6 месеца. В конкретния случай, категорията работници, за които по изключение е въведено сумирано изчисляване на работното време са „пазач въоръжена охрана“, в която категория работници лицето К. Д. не попада. Видно от уведомлението по чл.62, ал.5 от КТ /л.23/ служителят К. Д. Д. е назначен на длъжност „продавач- консултант“. Освен това от месечния график и присъствена форма на дружеството за м.септември е видно, че Д. заема длъжност „ПКБ“-продавач консултант бензиноколонка. Това от своя страна означава, че за него важи подневно изчисляване на работното време и то трябва да отговаря на изискването на чл. 136,

ал.4 от КТ. Правилно районният съд е аргументирал неправилно приложение на материалния закон. Както актосъставителят, така и АНО неправилно са посочили правната норма, която дружеството е нарушило. Безспорно е установено от приложения график и присъствената форма, че лицето Д. е полагал труд над законоустановения дневен и седмичен минимум, но това не е нарушаване на нормата на чл.142, ал.2 от КТ, както е посочено правилно от първоинстанционния съд, а представлява забранен извънреден труд по смисъла на чл.143 от КТ. При тези аргументи, настоящият състав не споделя възражението на касатора.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, X касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №75470/23.04.2020г., постановено по НАХД №1088/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 94 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: